

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

Praha 15.12.2016

Čj. ČTÚ-239 073/2012-603

Na základě rozkladu, který podala dne 25. 9. 2012 obchodní společnost **O2 Czech Republic a.s.**, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, 140 22 Praha 4 - Michle, IČO 601 93 336, podle ustanovení § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), proti výrokům II. a III. rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro jihočeskou oblast, ze dne 18. 9. 2012, čj. ČTÚ-59 599/2011-633/V. vyř. - PaJ, o návrhu obchodní společnosti O2 Czech Republic a.s., proti účastníkovi, kterým je

ve sporu o zaplacení ceny za služby elektronických komunikací a smluvní pokuty za porušení podmínek smlouvy u telefonní stanice č. 607 162 060 v celkové výši 6.528,60 Kč s příslušenstvím, vydávám podle ustanovení § 123 odst. 1 a § 129 odst. 1 a 4 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), a po projednání v rozkladové komisi ustavené podle ustanovení § 152 odst. 3 správního řádu, toto

rozhodnutí:

- I. Podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu se rozklad zamítá a napadené výroky II. a III. rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro jihočeskou oblast ze dne 18. 9. 2012, čj. ČTÚ-59 599/2011-633/V. vyř. - PaJ, se potvrzují.
- II. Žádnému z účastníků se náhrada nákladů řízení o rozkladu nepřiznává.

Odůvodnění:

Obchodní společnost O2 Czech Republic a.s. (dříve Telefónica O2 Czech Republic, a.s.), se sídlem Za Brumlovkou 266/2, 140 22 Praha 4 - Michle, IČO 601 93 336 (dále jen „navrhovatel“), podala dne 30. 6. 2011 návrh na zahájení správního řízení ve sporu o zaplacení ceny za služby elektronických komunikací u telefonní stanice č. 607 162 060 v celkové výši 2.228,60 Kč s příslušenstvím a dále o zaplacení smluvní pokuty za porušení

podmínek smlouvy v celkové výši 4.300,- Kč s úrokem z prodlení v zákonné výši. Jako odpůrce [redacted] adresou dle návrhu [redacted] (dále jen „odpůrce“). Návrh byl doložen kopií žádosti o poskytování služeb – účastnická smlouva, kopiemi neuhrazených vyúčtování služeb a kopií výzvy k úhradě.

Navrhovatel zejména uvedl, že dne 26. 7. 2005 vznikl smluvní vztah mezi navrhovatelem a odpůrcem na základě Žádosti o poskytování služeb elektronických komunikací (dále jen „Smlouva“). Součástí Smlouvy byly i Všeobecné podmínky navrhovatele (dále také „VP“), které se staly součástí Smlouvy odkazem na ně ve Smlouvě. Odpůrce vznikla povinnost hradit navrhovateli cenu za poskytované služby.

Dne 3. 2. 2007 podpisem Žádosti o změnu přijal odpůrce Speciální nabídku navrhovatele, v rámci které zakoupil od navrhovatele za zvýhodněnou kupní cenu mobilní telefon. Podpisem Žádosti o změnu odpůrce přijal zejména závazek, že bude po sjednanou dobu plnit podmínky Speciální nabídky, tj. zejména řádné a včasné platby vyúčtování za poskytované služby (viz čl. 11.4 VP).

Navrhovatel uvedl, že jelikož odpůrce porušil v době trvání Speciální nabídky svou povinnost platit navrhovateli řádně a včas za poskytované služby, bylo mu přerušeno poskytování služeb a následně ukončen smluvní vztah. Navrhovateli tak vznikl nárok na smluvní pokutu dle čl. 11.4, resp. 11.6 VP, a to ve výši stanovené v Ceníku pro sjednanou Speciální nabídku.

Navrhovatel požadoval zaplacení částky v celkové výši 2.228,60 Kč za zúčtovací období od 1. 6. 2007 do 30. 6. 2007, spolu s úrokem z prodlení v zákonné výši a zaplacení smluvní pokuty za porušení podmínek smlouvy v celkové výši 4.300,- Kč s příslušenstvím a náhradou nákladů správního řízení ve výši 262,- Kč.

Smluvní vztah byl sjednán s obchodní společností Telefónica O2 Czech Republic, a. s. S účinností ke dni 16. 5. 2011 došlo ke změně obchodní firmy navrhovatele z Telefónica O2 Czech Republic, a. s. na Telefónica Czech Republic, a.s. a následně s účinností od 21. 6. 2014 z Telefónica Czech Republic, a. s. na O2 Czech Republic a. s.

Správní řízení bylo u Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro jihočeskou oblast (dále jen „správní orgán I. stupně“) zahájeno dnem, kdy podání navrhovatele došlo věcně a místně příslušnému správnímu orgánu, o čemž byli oba účastníci vyrozuměni dopisem ze dne 30. 7. 2012. Navrhovatel byl zároveň vyzván k doložení písemné smlouvy o sjednání smluvní pokuty.

Navrhovatel se vyjádřil dopisem ze dne 3. 8. 2012, v němž zejména uvedl, že k dohodě o smluvní pokutě došlo okamžikem podpisu Žádosti o poskytování služeb

a Ceníku Speciální nabídky. Podpisem Ceníku Speciální nabídky odpůrce potvrdil, že se seznámil se závazky plynoucími ze Speciální nabídky, včetně smluvní pokuty.

Dne 18. 9. 2012 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. ČTÚ-59 599/2011-633/V. vyř. - PaJ (dále též jen „rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“), ve kterém vyslovil, že se návrhu navrhovatele vyhovuje a odpůrce je podle ustanovení § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích povinen zaplatit dlužnou cenu za poskytnutou službu elektronických komunikací v celkové výši 2.228,60 Kč s úrokem z prodlení v zákonné výši (výrok I.). Části návrhu navrhovatele k uložení povinnosti odpůrci zaplatit smluvní pokutu ve výši 4.300,- Kč se nevyhovuje (výrok II.). Správní orgán I. stupně rozhodl o tom, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení (výrok III.). Správní orgán I. stupně v odůvodnění zejména uvedl, že má za prokázané, že odpůrce v průběhu trvání smluvního vztahu porušoval smluvní podmínky tím, že řádně a včas neplatil vyúčtování služeb. Ujednání o smluvní pokutě je však nutné považovat za absolutně neplatné ve smyslu ustanovení § 39 a § 41 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník. Smluvní pokuta byla sjednána pro případ, kdy poskytovatel služby elektronických komunikací (tj. navrhovatel) Smlouvu vypoví. Výpověď Smlouvy ze strany navrhovatele však nelze považovat za porušení smluvní povinnosti odpůrce, a to bez ohledu na důvod výpovědi. Jde pouze o výkon práva, s nímž nelze spojovat nárok na smluvní pokutu, která se, jak bylo řečeno již shora, uplatňuje pouze v případech, kdy některá ze stran poruší svou smluvní povinnost (viz § 544 odst. 1 občanského zákoníku). O nákladech řízení rozhodl správní orgán I. stupně s ohledem na míru procesního úspěchu, resp. neúspěchu účastníků ve věci.

Navrhovatel podal dne 25. 9. 2012, tj. v zákonné lhůtě, rozklad proti výrokům II. a III. rozhodnutí. Uvedl, že provoz telefonní stanice byl z důvodu neplacení telefonních účtů ukončen. V závazkovém vztahu založeném žádostí o poskytování telekomunikačních služeb, odpůrcem řádně podepsané, vznikla odpůrci povinnost uhradit plnění poskytnutá na základě této smlouvy a odpůrce si tedy své povinnosti musel být vědom. Odpůrce se tím, že nezaplatil úhrady za poskytnutou službu elektronických komunikací ve výši platné v době poskytnutí této služby, dopustil porušení ustanovení § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Povinnost řádně a včas platit za poskytnuté služby je jednou ze základních povinností účastníka a poskytovatel služby elektronických komunikací poskytuje za úplatu, neboť poskytování služeb je předmětem jeho podnikání. Součástí smluvního vztahu týkajícího se předmětné telefonní stanice bylo též ujednání o speciální nabídce. Přijetím tohoto závazku se účastník zavazuje, že po určité sjednanou dobu (zde 30 měsíců) bude řádně využívat služby a bude dodržovat ustanovení VP, tedy i čl. 4 a 5, v němž je podrobně upravena základní povinnost účastníka řádně a včas za ně platit.

Navrhovatel dále uvedl, že pro případ porušení této povinnosti je sjednána ve smyslu ustanovení § 63 odst. 3 písm. r) zákona o elektronických komunikacích smluvní pokuta a to v ceníku služeb. Účastník smlouvu, jejíž nedílnou součástí jsou VP i ceník služeb, podepsal a smluvní závazek tedy byl založen písemně. Navrhovatel poukazuje na judikaturu Ústavního soudu České republiky (rozhodnutí II. ÚS 691/04), která dle jeho názoru potvrzuje, že písemná forma je dodržena i v případě, že jsou ujednání obsažena ve VP, které již logicky podepsány nejsou.

Správní orgán I. stupně uvedl, že ujednání o smluvní pokutě je zcela neplatné a to z toho důvodu, že smluvní pokuta je vázána na výkon práva a nikoli na porušení povinnosti vyplývající ze smlouvy. Tento závěr však podle navrhovatele není opodstatněný a správní orgán I. stupně dle jeho názoru nesprávně skutkově i právně zhodnotil předložené důkazy.

Dle navrhovatele, vzhledem k tomu, že odpůrce porušil v průběhu doby závazku ze speciální nabídky své povinnosti plynoucí mu ze zákona i VP a tedy ani řádně nevyužíval služeb po dobu 30 měsíců, vznikl podle argumentace uvedené v rozkladu navrhovateli nárok na zaplacení smluvní pokuty v celkové výši 4.300,- Kč. Odpůrce mohl využívat speciální nabídku zvýhodněného tarifu, který měl oproti běžným tarifům výhodnější podmínky. Podmínkou využití této speciální nabídky bylo, že se odpůrce zavázal, že bude po dobu 30 měsíců řádně užívat služby navrhovatele (sjednaný tarif) a bude dodržovat VP, zejména řádně a včas platit vyúčtování za služby.

Navrhovatel v rozkladu uvedl, že nárok na smluvní pokutu vzniká porušením smluvní povinnosti a rozhodně nemůže vzniknout dříve. Navrhovatel tak nemůže ze své vůle jednostranně ovlivnit skutečnost, jestli odpůrce poruší svou povinnost.

Dle argumentace uvedené v rozkladu, při uzavření smluvního vztahu u mobilní stanice, včetně závazků ze speciální nabídky, muselo být a bylo odpůrci známo, že mu navrhovatel poskytuje cenově zvýhodněné služby. Tato výhoda však musí být vyvážená a i navrhovateli musí přinášet určitý ekonomický prospěch v tom, že, po dobu 30 měsíců bude mít zajištěn určitý stabilní objem odebíraných služeb a plateb za ně.

Odpůrci muselo být a bylo známo, že se zavázal k řádnému využívání služeb po dobu 30 měsíců a že pro případ porušení VP je sjednáno právo navrhovatele požadovat smluvní pokutu v určité výši. Takto sjednaná smluvní pokuta je tedy logicky ekonomicky zdůvodněná a dle názoru navrhovatele zcela vyvážená, není v žádném případě v rozporu se zákonem ani s dobrými mravy. Soulad se zákonem i dobrými mravy by se naopak nedal zcela jistě přiznat účastníkům, kteří by vzápětí po sjednání speciální nabídky a využití výhod ukončovali smluvní vztahy, příp. nehradili vyúčtování cen bez možnosti navrhovatele realizovat předmětné sankční ujednání. Konečně, odpůrce neplatnost ujednání o smluvní

pokutě ani nenamítal. Je tedy zapotřebí, aby se v novém řízení správní orgán I. stupně zabýval smyslem a účelem smluvního ustanovení o smluvní pokutě, které má zajišťovací charakter a jehož funkce má nastoupit až v krajním případě. Vznik nároku na smluvní pokutu rozhodně nezávisí pouze na jednostranném rozhodnutí nebo libovůli navrhovatele, a to ani v otázce vzniku ani v otázce způsobu výpočtu smluvní pokuty, jak dovozuje správní orgán I. stupně. Vždy vzniká v důsledku porušení povinnosti odpůrce. Navrhovatel dále na podporu své argumentace cituje nálezy Nejvyššího soudu České republiky 32 Cdo 2081/2007 a Ústavního soudu České republiky I. ÚS 625/03.

Na základě výše uvedených skutečností žádá navrhovatel, aby napadené rozhodnutí v jeho výroku II. a III. bylo zrušeno a věc vrácena v tomto rozsahu k novému projednání správnímu orgánu I. stupně, případně aby napadené rozhodnutí bylo změněno a v jeho napadeném výroku II. a III. bylo návrhu navrhovatele plně vyhověno.

Odpůrce byl vyzván dopisem ze dne 2. 10. 2012, aby se k rozkladu vyjádřil, což odpůrce neučinil.

Správní orgán I. stupně neshledal důvod pro postup podle ustanovení § 87 správního řádu (autoremedura) a v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 správního řádu správní spis postoupil odvolacímu správnímu orgánu.

Podle ustanovení § 123 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích o rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhoduje předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „správní orgán II. stupně“).

Podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích Český telekomunikační úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost a účastníkem, popř. uživatelem, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Dále je v ustanovení § 64 odst. 1 téhož zákona stanovena povinnost účastníka, který je koncovým uživatelem, popř. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací uhradit za poskytnutou službu cenu ve výši platné v době poskytnutí této služby. Příslušnost Českého telekomunikačního úřadu k rozhodování o smluvní pokutě vyplývá i z usnesení zvláštního senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2008 čj. Konf 27/2008-7 („o smluvní pokutě za porušení či nesplnění povinností vyplývajících ze smlouvy rozhoduje ten orgán, který je podle zákona příslušný k rozhodování sporů o porušení povinností samotné“).

Ve sporném řízení správní orgán vychází podle ustanovení § 141 odst. 4 správního řádu z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů,

kteře byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.

V důsledku podaného rozkladu bylo ve smyslu ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, posouzeno z hlediska souladu s právními předpisy a dále byla přezkoumána správnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 141 odst. 9 správního řádu jen v rozsahu námitek uvedených v rozkladu. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží.

Podle ustanovení § 82 odst. 3 správního řádu platí, že pokud odvolání (rozklad) směřuje jen proti některému výroku rozhodnutí nebo proti vedlejšímu ustanovení výroku, které netvoří nedílný celek s ostatními a pokud tím nemůže být způsobena újma některému z účastníků, nabyvá zbytek výrokové části právní moci, umožňuje-li to povaha věci.

Navrhovatel rozkladem napadl toliko výroky II. a III. předmětného rozhodnutí, tedy výroky týkající se vyúčtování smluvní pokuty a náhrady nákladů řízení. Správní orgán II. stupně dále konstatuje, že ve výroku I. nabylo rozhodnutí právní moci a stalo se vykonatelným.

V daném případě je rozhodující otázkou posouzení platnosti smluvního ujednání, o které navrhovatel opírá svůj nárok na uplatnění smluvní pokuty. Správní orgán I. stupně provedl dokazování v potřebném a dostatečném rozsahu, aby mohl ve věci rozhodnout. Provedené důkazy byly správně vyhodnoceny a učiněná skutková zjištění byla i po právní stránce správně posouzena. K výroku II. napadeného rozhodnutí konstatuje správní orgán II. stupně, že správní orgán I. stupně nevyhověl návrhu v části týkající se vyúčtování smluvní pokuty ve výši 4.300,- Kč vyúčtované podle čl. 11.6 VP a čl. 11.4 VP.

Správní orgán II. stupně se po přezkoumání nároku na smluvní pokutu vyúčtovanou ve faktuře č. 5076033690 s odkazem na čl. 11.4. a 11.6. VP shoduje s názorem správního orgánu I. stupně v tom, že předmětné ujednání o smluvní pokutě, o nějž navrhovatel svůj nárok opírá, je třeba ve světle příslušných ustanovení občanského zákoníku hodnotit jako neplatné. Vzhledem ke skutečnosti, že svou povahou jde o neplatnost absolutní, přihlíží k této neplatnosti správní orgán z úřední povinnosti.

Předmětné ustanovení o smluvní pokutě (čl. 11.6 VP) říká, že bude-li před uplynutím doby závazku ze Speciální nabídky přerušeno poskytování Služeb z důvodů vzniklých na straně účastníka, nebo bude-li ze stejných důvodů Smlouva vypovězena Poskytovatelem, anebo bude-li z důvodů vzniklých na straně účastníka Speciální nabídka ukončena jiným způsobem, je Poskytovatel oprávněn požadovat a účastník povinen zaplatit smluvní pokutu uvedenou ve Speciální nabídce, Ceníku služeb, v jiném ceníku Poskytovatele nebo ve Smlouvě a to ve lhůtě splatnosti příslušného vyúčtování vystaveného Poskytovatelem.

Podle ustanovení § 544 odst. 1 občanského zákoníku je možné smluvní pokutu sjednat jen pro případ porušení smluvní povinnosti. Správní orgán II. stupně ve shodě s názorem správního orgánu I. stupně dospěl výkladem předmětných ujednání o smluvní pokutě k závěru, že vznik nároku na smluvní pokutu je zde vázán na ukončení smluvního vztahu výpovědí (ze strany poskytovatele), tzn., že není vázán na porušení smluvní povinnosti, ale na výkon práva. Takové ujednání o smluvní pokutě je absolutně neplatné podle ustanovení § 39 občanského zákoníku pro rozpor s kogentním ustanovením § 544 odst. 1 téhož zákona, neboť není naplněn základní pojmový znak smluvní pokuty jako sankce za porušení smluvní povinnosti. Stejný názor vyjádřil i Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí čj. 32 Cdo 4469/2010 ze dne 18. 10. 2011: *„Ustanovení § 544 odst. 1 obč. zák., jež je kogentní povahy, umožňuje sjednání smluvní pokuty pouze pro případ porušení smluvní povinnosti, přičemž odstoupení od smlouvy, ať již ze zákona nebo na základě ujednání účastníků, je výkonem práva, jež účastníku náleží, porušením smluvní povinnosti tedy být nemůže. Obecný závěr z toho plynoucí, že výkon práva pojmově nemůže být porušením smluvní povinnosti a nemůže tudíž založit nárok na zaplacení smluvní pokuty, se nutně vztahuje též na výpověď smlouvy, neboť též vypovězení smlouvy, ať již na základě zákona či na základě smlouvy, je výkonem oprávnění.“*

Na podporu závěrů výše uvedených správní orgán II. stupně odkazuje na rozsudky Nejvyššího soudu čj. 32 Odo 1113/2003 ze dne 30. 11. 2004 a čj. 33 Odo 111/2004 ze dne 31. 8. 2004; oba upravují obdobnou situaci, ke které došlo v daném případě – ukončení smluvního vztahu (odstoupením od smlouvy) ze strany oprávněného, se kterým oprávněný spojuje svůj nárok na smluvní pokutu. Přesto, že se oba výše citované judikáty vztahují na případ odstoupení od smlouvy, lze zde uvedené závěry nepochybně vztáhnout i na případ ukončení smluvního vztahu výpovědí smlouvy. Pokud tyto závěry platí pro případ odstoupení, lze výkladem a maiori ad minus dovodit, že tím spíše budou platit v případě výpovědi smlouvy, která je coby institut o poznání méně propojena s porušením povinnosti ze strany druhého účastníka smluvního vztahu. Nejvyšší soud svůj názor ohledně nepřipustnosti ujednání smluvní pokuty vztahujícího se na výkon práva navázal např. v rozsudcích čj. 23 Cdo 2575/2010 ze dne 10. 1. 2011 a čj. 33 Cdo 3455/2009 ze dne 26. 1. 2011. Tento právní názor je seznatelný rovněž z rozhodovací praxe správního orgánu.

Nad rámec výše uvedeného je nezbytné uvést rovněž názor Ústavního soudu ČR obsažený v nálezu sp. zn. I. ÚS 3512/11 ze dne 11. 11. 2013, který se týká ochrany spotřebitele a ujednání o smluvních pokutách ve všeobecných podmínkách. V tomto nálezu Ústavní soud konstatoval, že v rámci spotřebitelských smluv ujednání zakládající smluvní pokutu zásadně nemohou být součástí tzv. všeobecných obchodních podmínek, nýbrž spotřebitelské smlouvy samotné (tzn. listiny, na niž spotřebitel připojuje svůj podpis).

Tyto všeobecné obchodní podmínky mají obsahovat zejména ujednání technického a vysvětlujícího charakteru; nemají sloužit k tomu, aby do nich byla ukryvána nepřehledná, složitá a malým písmem psaná (pro spotřebitele nevýhodná) ustanovení, u nichž se předpokládá, že pozornosti spotřebitele nejspíše uniknou. To je v rozporu se zásadou poctivosti a takovým ustanovením není možné přiznat dle názoru Ústavního soudu právní ochranu.

S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že smluvní pokuta byla v posuzovaném sporu sjednána neplatně. Byť by byla ujednána v souladu s ustanoveními občanského zákoníku, nebylo by ji možno navrhovateli přiznat, neboť její sjednání bylo obsahem VP. Vzhledem k tomu, že ujednání o smluvní pokutě, na základě kterého navrhovatel požadoval po odpůrci částku ve výši 4.300,- Kč, je neplatné, a správní orgán II. stupně se ztotožnil s výrokem II. napadeného rozhodnutí, bylo nutné rozklad v této části zamítnout.

Vzhledem k tomu, že výrok rozhodnutí týkající se uplatněného nároku je třeba považovat za správný, je třeba jako správný hodnotit i výrok III. týkající se náhrady nákladů řízení, neboť odpovídá zásadě přiznání náhrady nákladů řízení dle úspěšnosti ve sporu podle § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, jak správně posoudil správní orgán I. stupně.

Výrok o náhradě nákladů řízení o rozkladu odůvodňuje správní orgán II. stupně tím, že správnímu orgánu není známa a ani ze spisového materiálu nevyplývá skutečnost, že by odpůrci, coby účastníkovi řízení, který měl ve smyslu ustanovení § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích v řízení o rozkladu úspěch, náklady v rámci řízení o rozkladu vznikly, resp. že by jejich náhradu uplatnil.

Závěrem správní orgán II. stupně uvádí, že dne 1. 1. 2014 nabyl účinnosti zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, přičemž v souladu s ustanovením § 3028 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 3073 tohoto zákona se řídí jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. V tomto případě je věc posuzována dle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (v textu tohoto rozhodnutí též jako „občanský zákoník“), resp. zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Není tedy žádný důvod, aby správní orgán II. stupně posuzoval předmět tohoto správního řízení (tj. smluvní pokutu) dle jiného právního předpisu, než tak učinil správní orgán I. stupně.

Na základě všech výše uvedených skutečností rozhodl správní orgán II. stupně na základě svého oprávnění podle ustanovení § 123 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

Ing. Mgr. Jaromír Novák v. r.
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu

Otisk úředního razítka

Za správnost: Mgr. Jaroslav Doležal, 10. 9. 2020

Vypraveno dne: 10. 9. 2020